

Radiossa laulettiin Kiitos Luoja, ja musta kissa kiehnäsi jaloissa. Sohvan alta täytyy kyllä siivota paremmin, Maire päätti maatessaan olohuoneen kirjavalla räsymatolla. Mitä ihmiset ajattelisivat, jos joutuisivat jahtaamaan villakoiria samalla, kun tekisivät surutyötään hänen lähdettyään. Hän oli aina pitänyt kotinsa putipuhtaana, eikä vanhoilla päivilläänkään ollut luopunut siitä periaatteesta, vaikka kunta oli hövelisti tarjonnutkin siivousapua. Ei hän askareisiinsa apua ollut kaivannut vaan edes jollain lailla säädyllisen eläkkeen. Hyvä että edes vuokran sai maksettua niillä almuilla mitä kansaneläkelaitokselta herui. Ei tullut Kela vastaan ei, mutta ei hän toimeettomaksi ollut jäänyt. Hän oli katsonut pahalla silmällä sitä ylimielistä virkailijaa. Saa vielä syytän nenäänsä, Maire hykerteli, oppiipahan olemaan kiusaamatta näennäisen harmittomia mummeleita. Olivat evänneet häneltä korotuksen, koska lääkekuluja ei ollut lainkaan. Tulot ovat edelleen isommat kuin menot sanottiin ja vielä siihen sävyyn mistä Maire ei pitänyt lainkaan. Ei hän voinut alkaa selittämään, että keittelee itse tarvittavat lääkkeensä, mutta kuluja koituu ainesosien metsästämisestä johdosta. Poissa olivat ne ajat, jolloin Maire itse juoksi kaikkien keitoksiin tarvittavien aineksien perässä. Se oikeastaan oli saanut hänet tekemään päätös. Sinne minne hän olisi kohta matkalla, ei eläkkeellä enää mitään tehnytään. Maire lähetti kollin matkoihinsa jaloistaan, harmaan huopikkaansa napakalla liikkeellä ja nousi ketterästi ylös seisomaan. Kissa mulkoili vihaisesti, istuutui olohuoneen Yucca-palmun viereen ja alkoi tassulla pesemään korvantaustaansa hännän huiskiessa villisti puolelta toiselle. Alkaa ottamaan eri vapauksia katin retale, Maire ajatteli, pitäisiköhän elukka kuohia, ettei sekin asia jäisi muiden riesaksi. Vieläkö hänellä oli tiiliskiviä vintillä? Niillä sterilointi hoituisi sutjakkaasti. Kissa vinkaisi kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa ja juoksi häntä koipien välissä eteiseen. Maire oikoi ylös kainaloihin nousseen valkoisen esiliinansa ja sulki radion. Aivan kamalaa veisaamista, mutta uutistenlukijan miehekäs ääni oli miellyttävää kuultavaa. Se toi mieleen Unto-vainaan, hänen edesmenneen ja rakkaan aviomiehensä, syvän vivahteikkaan makuuhuoneäänen. Otti aina sydänalasta, kun moista kuuli. Vaikka uutistenlukija olisi puhunut sodasta ja nälänhädästä, niin se sai vielä jotain heräämään vanhan akan vatsanpohjassa. Keittiössä pata porisi induktioliedellä, täyttäen keittiön kitkerällä hajullaan. Oli porissut jo viikkotolkulla. Naapurin Eliisa oli tullut valittamaan, että katku irrottaa tapetin seinästä ja saa migreenin vihoittelemaan. Oliko joku kuollut, kun niin pahalta haisi, hän sanoi. Siinä sitä sitten oven raossa nyrpisteltiin jo ennestään ryppyisiä neniä ja päiviteltiin asiaa. Sain vakuutettua, että tosiasiaa oli kyse hänen huonosta hygieniasta ja haju lähti hänen omista jaloistaan. Elli parka, mutta täytyyhän hänen oppia pitämään rypytynen nokkansa poissa muiden asioista ja saattaahan olla, että hän teki naiselle palveluksen. Kukapa ei lopulta nauttisi hyvin hoidetuista jaloista. Maire nosti vihertävää nuoruuslientä kauhalla ja hymähti. Ei ollut vielä tarpeeksi inkivääriä, eikä sokeria. Onneksi ei sentään tarvinnut lähteä etsimään koiranhännäntupsukoita. Sokeria ja inkivääriä sai helposti kadunkulman Lidlistä, jos moisia sattui tarvitsemaan, mutta Maire ei tähän hätään lisää kaupasta tarvinnut. Maustehyllyllä oli vielä tarpeeksi tähän keitokseen. Maire kääntyi keittiönpöydän puoleen. Pöydällä makasi savesta kaulittu golemi, jolla oli hänen arvokkaat piirteensä. Kaksoisolento saisi jäädä makoilemaan hänen puolestaan olohuoneen räsymatolle, kun hän aloittaisi uuden elämänsä Torremolinoksella. Ei, mutta golemihan voisi siivota ennen kuin heittäisi henkensä hänen sijastaan, Maire muisti äkäiset villakoirat sohvan alla ja heilautti taikuudesta pakottavaa rannettaan. Savi-Maire heitti säärensä pöydän reunan yli ja jäi tuijottamaan pää kallellaan käskyä kuin mykkä sitä itseään. Maire käkätti korkealta ja puhkesi yskän puuskaan, hän oli unohtanut olla hengittelemättä padasta nousevia huuruja, ja joutui takomaan nyrkillä rintaansa. Savi-Maire ei liikuttunut omistajansa hädästä vaan puhalteli kynsiään ja pyöritti silmiään kyllästyneen oloisena. Menetkös siitä, Maire

huitoi silmät vuotaen ja istutti siivous tarpeen tyhjäähän. Yhtä hölmö kuin miniäkin, hän ajatteli, sama "wat ever" ilme ja eleet. Purkan jauhanta vain oli puuttunut, niin olisi mennyt täysin siitä pyrkyristä. Olikohan hänen poikansa sittenkin velho? Ei ollut vain uskaltanut tulla kaapista ulos. Kenties olikin niin, että Urmas oli tehnyt miniäkokelaan vanhoista sahajauhoista ja koetteli vanhaa äitiään tarkoituksella. Ei. Ei se voinut pitää paikkaansa, Maire hylkäsi ajatuksen. Urmas oli pelkkä tyhmä pojankloppi ja miniä vielä tyhmempi, vaikka oli tietämättään kutsunutkin häntä noidaksi viime visiitillään, kun hän oli käskenyt syömään raskausvitamiinit ja maininnut ohimennen, ettei kukaan viehättynyt niin paksuista nilkoista kuin hänellä oli. Hieman ristiriitaista viestiähän se oli, mutta jotainhan sitä piti keksiä puheenaihetta. Pystyyhän paksujen nilkkojen kanssa elämään, mutta eihän se sopisi, että pojantytystä tulee joku pulkannaru, joten olisi parempi, että äiti syö kunnolla. Saa jumankauta repiä maailmaan tullessaan paikat kunnolla, kuten hyvän pikkunoidan kuuluukin, Maire ajatteli ja otti astiakaapista Muumikulhon. Kulhossa oli kuvattuna Mymmeli, hänen lempihahmons. Siitä on kiva syödä keittoa ja katsella, kun Mymmeli alkaa pikkuhiljaa kurkistamaan pinnan alta kuin se vaikeasti lausuttava elokuvatähti sitä Predatoria jahdatessaan. Olohuoneessa parahti imuri käyntiin. Savi-Maire siellä alkoi tehdä työtä käskettyä. Maire puhalteli kuumaa keittoa lusikassaan ja haaveili lentomatkasta sinne Espanjaan. Toivottavasti matkalla ei sada. Se on yksi harvoista huonoista puolista luudalla matkustamisessa ja reittilennottekaan ei enää kerkiäisi vanhalla passilla. Liemi alkaisi kohta toimimaan, eikä tullimiehet uskoisi sen aiheuttamaa muutosta Maybelinen uuden ihmeitä tekevän voiteen ansioksi. Maire täytteli tiskikoneen ja loi haikean katseen keittiön rakkaisiin purkkeihin ja puteleihin, jotka jättäisi perikunnalle. Maire pisti kahvipannullisen liedelle porisemaan mukaan vietäväksi ja kävi päästämässä Savi-Mairen pois päiviltä. Lumous säilyisi maahanpanijaisiin asti varmasti, mutta ei hämäisi, jos jostain syystä tehtäisiin ruumiinavaus. Siinä sitä riittäisi hämmästelemistä ja soiteltaisiin luettelon keltaisilta sivuilta varmasti jokainen manaaja läpi. Kissan hän jättäisi pojantytterelleen henkieläimeksi, Maire kutsui kissan piilostaan ja lähetti ajatuksen riiviölle luettavaksi. Tiiliskivet odottaisi, jos kissa ei johdattelisi pikkuista okkultismin pariin. Vielä viimeinen vilkaisu, että kotona kaikki oli viimeisen päälle kunnossa ja Maire jätti jälkeensä hyvän elämän, kiinnitti kahvipannun, istui luudalle ja lensi vuosia nuorentuneena kohti Torremoliinosta aloittaakseen jälleen alusta.